

Een mede-student, een jongen van, wat ze zoo noemen, heel goeie familie, was verliefd op haar geworden. Misschien wel alleen op haar zoogenaamd mooie gezichtje — ze zei het er bitter achteraan. En ja, in 't begin.... Ze had eerlijk geloofd ook van hem te houden. Het had alles zoo iets blij's, jongs en zonnigs. Hij zoo knap en gedistingeerd, altijd opgewekt en hoffelijk, vol fijne attenties.... O, en zijn ouderlijk huis — een oase! Daar scheen nu niets verdrietigs te bestaan, ongeluk noch zorgen.... Maar ja — of het dát misschien juist was geweest.... die nooit eindende roes van pleziertjes en vroolijkheid — langzamerhand was ze 't gaan merken, het ware, het groote, alles bevredigende.... o nee, o nee! Zelf was ze wat ouwelijk ernstig misschien. Maar hij — altijd als ze eens dóór had willen praten, over groote en belangrijke dingen — levensvragen — scheen er een onwil in hem op te rijzen, begon hij luchtig, onrustig of spottend te doen, haar te plagen met wat hij haar filosofische buien noemde. En ook haar studie, haar illusies daarmee.... wat voelde hij er eigenlijk voor? Hij scheen maar nauwelijks te begrijpen, dat ze 'r nog altijd mee door wou gaan. Ook bij haar thuis werd daarin anders niets gezien dan de toelig gedurende haar verloving in Amsterdam te blijven — heelemaal niet zooals 't hoort, vond haar moeder opnieuw.

„O, thuis, dat begrijpt u, en Frans en Sophie, allemaal waren ze vreeslijk met hem ingenomen!”

Op niets was het allemaal uitgelopen. Een afschuwelijke ellende! Want op zijn manier hield hij wel echt van haar. En als hij haar dan zoo verwijtend aankeek, of innig bedroefd scheen.... och-god-och-god!

„Dus jij hebt het afgemaakt?”

„Ja-ja! Ik kón in-eens niet meer. Ik ben losgebroken!”

Ze was er straf tegen-in gegaan, bij zichzelf, langen tijd. Ze hield zich voor, dat ze 't nu eenmaal was begonnen, en zich dan in godsnaam maar moest opofferen, leeren leven voor hém en op zijn manier. Maar een stem was er die zei: dat de eeuwigheid iets anders eischte. En dan vooral — dit kwam er weer moeilijk uit en met horten en stooten — toen ze meer en meer merkte hoe egoïst, hoe weinig menschlievend hij eigenlijk was.... Zij, als zij lijden zag, wat voor soort ook, had altijd een drang om te helpen.... Daar scheen hij niets van te begrijpen....

„Nou ja, hij kénde je eenvoudig niet. Hij dacht van je te houden, maar hij wist niet wie je was.”

„Nee, nee, och.... maar aan de andere kant.... zoo geduldig hij altijd verdroeg mijn ergernissen, mijn geprikkeldheid.... Ik kan zoo hard, zoo scherp zijn.... hoonend, o! En na mijn afscheidsbrief, die wanhopige woorden.... die oogen van hem.... het was afschuwelijk! Een tijdlang trouwens kreeg ik van ongeveer niemand een goed woord.... Thuis is het nóg niet om uit te houden.... Zelf ben ik er aan gaan